

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/315/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207110
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5912207110.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Olgy Belkovej a JUDr. Františka Potockého, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - zastúpená Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. č. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok zo dňa 11. apríla 2013, č. k. 3C/111/2012-61, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Ružomberok rozsudkom zo dňa 11.04.2013 č. k. 3C/111/2012-61 návrh zamietol v celom rozsahu. Odporcovi náhradu trov konania titulom hotových výdavkov nepriznal.

Súd konštatoval, že v prejednáwanej veci si navrhovateľ uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 330 eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nevydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučného poriadku“) v dôsledku čoho došlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“).

Vo veci mal zistené, že po tom ako bola súdu dňa 13. 10. 2010 doručená súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd vydal dňa 20. 10. 2010 poverenie na vykonanie exekúcie pre označeného súdneho exekútora. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo tak vydané súdom siedmy deň po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a teda ešte pred uplynutím zákonnej 15-dňovej lehoty, ktorá uplynula dňa 28. 10. 2010. Tvrdenie navrhovateľa v návrhu na začatie konania, že v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 197 dní, považoval preto za nepravdivé. K námietke odporcu, že v danom prípade zákonná 15-dňová lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie neplatí, súd mal za to, že dôvodná nie je, s poukazom na znenie ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 v zmysle, ktorého exekúciu podľa tohto zákona možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí, rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, pričom právny inštitút rozhodcovských komisií nemožno stotožňovať s

inštitútom rozhodcovských súdov. V opačnom prípade by sa podľa súdu jednalo o príliš extenzívny výklad predmetného ustanovenia zákona, a to aj s prihliadnutím ku skutočnosti, že v rámci historického kontextu s právnym inštitútom rozhodcovských komisií sa možno stretnúť pri pracovných sporoch podľa Zákonníka práce, čo s predmetnou vecou vôbec nesúvisí. Súd preto uzavrel, že 15-dňová lehota v tomto prípade platí.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na ich náhradu nepriznal. Odporca, ktorý nebol zastúpený advokátom si náhradu trov konania uplatnil vo svojom vyjadrení k podanému návrhu, preto mal súd povinnosť rozhodnúť o trovách konania. Na pojednávaní konanom dňa 09. 04. 2013 odporcovi priznal trovy konania titulom hotových výdavkov, avšak odporca si v zákonom stanovenej lehote žiadne trovy konania nevyčísľal a ani z obsahu spisu mu žiadne trovy nevyplynuli. Súd nebol preto viazaný podľa § 170 ods. 1 O. s. p. rozhodnutím o priznaní náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a odporcovi v písomnom vyhotovení rozhodnutia náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol nasledovné:

Navrhovateľ ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k návrhu a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Takýto procesný postup nepredstavuje len porušenie jeho základného práva na kontradiktórny súdny proces, ale aj priame porušenie ust. § 114 ods. 2 O. s. p., osobitne to platí za situácie, keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie s prítomnými účastníkmi konania. Porušením kontradiktórnosti konania navrhovateľ trpí zásadne tam, kde navyše vo vyjadrení k návrhu odporca vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nedal súd navrhovateľovi možnosť akokoľvek pred vyhlásením rozsudku reagovať. Navrhovateľ ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa. Nebol teda oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela.

Navrhovateľ tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, čím bolo porušené jeho právo na kontradiktórny súdny proces.

Poukázal aj na to, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa s poukazom na ust. § 15 O. s. p. uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný

súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; a - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Preskúmaním veci podľa odvolacieho súdu okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní navrhovateľ namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie navrhovateľa, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 20 spisu). Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že niekto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.). Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná

skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Navrhovateľ v súvislosti s postupom okresného súdu odvolaní namietal: - súd mu doručil vyjadrenie odporcu k návrhu až s rozsudkom, v ktorom vzniesol námietku premlčania, - navrhovateľ nebol oboznámený so súdom vykonanými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť, nemal preto možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, - vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, - vykonal dokazovanie ktorého obsah a rozsah bez akéhokoľvek dôvodu určil súd sám.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 11. 04. 2013 o 09.30 hod pojednávanie. Predvolanie doručil navrhovateľovi a jeho splnomocnenému zástupcovi dňa 25. 03. 2013 ako i odporcovi. Dňa 02. 04. 2013 došlo súdu vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania. E-mailom došlým súdu dňa 05. 04. 2013 bol doručený súdu zo strany splnomocneného zástupcu navrhovateľa návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu navrhovateľa (advokáta). Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že oznámil splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa e-mailom dňa 10. 04. 2013, že jeho žiadosti o zrušenie termínu pojednávania nevyhovuje, nakoľko ju považuje za nedôvodnú a v tejto súvislosti poukázal tiež v plnom rozsahu na svoju argumentáciu v prípise - oznámenie zo dňa 07. 03. 2013, ktoré mu bolo doručené.

Pokiaľ ide o vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania, toto bolo doručené okresnému súdu dňa 02. 04. 2013, pričom pojednávanie sa malo konať dňa 11. 04. 2013. K tomu treba poznamenať, že okresný súd nezaložil svoje rozhodnutie na námietke premlčania, ktorú odporca vo vyjadrení k návrhu vzniesol, ale na skutočnostiach, ktoré zistil z obsahu spisu sp. zn. 7Er/238/2010 a ktoré boli rozhodujúce pre právne posúdenie prejednávanej veci. To znamená, že i keby nedoručenie vyjadrenia odporcu k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). Odvolacia námietka navrhovateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmatečná, keďže vo veci k takejto situácii nedošlo. Navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Dôvody uvedené navrhovateľom (objektívne porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu v dôsledku čoho trval na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania v zmysle ust. 101 ods. 2 O. s. p. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdenia protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú pravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 7Er/238/2010, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Vzhľadom na uvedené neexistoval podľa odvolacieho súdu dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne Mgr. Renáty Krajčiovej z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci a preto nerozhodoval vec vylúčený sudca. Okresný súd v danom prípade vykonal tiež dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Ostatné odvolacie dôvody (súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu

prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) navrhovateľ v odvolaní len vymenoval bez toho, aby špecifikoval v čom vidí namietané pochybenie. Odvolací súd sa preto nimi nezaoberal.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.